

TU
MANE
MYLI
caroline kepnes

Iš anglų kalbos vertė
Jurga Brastavičiūtė

Sofoklis

VILNIUS, 2022

Skiriu savo mamai

Manau, esi ta, su kuria kalbėjau telefonu, bibliotekininkė tokiu švelniu balsu, kad nuėjau ir nusipirkau kažmyro megztinį. Šilta. Saugi. Prieš tris dienas paskambinai patvirtinti, kad gavau darbą Beinbridžo bibliotekoje. Skambutis turėjo būti trumpas. Neasmeniškas. Tu: Merė Kei Dimarko, filialo vadovė. Aš: Džo Goldbergas, savanoris. Vis dėlto pajutome ryšį. Porąkart prajukome. Dainingas tavo balsas persmelkė mane ir aš norėjau paieškoti tavęs gūgle, bet nepaieškojau. Moterys supranta, kai vyrukas nori žinoti per daug, ir atėjęs su tavimi susitikti nenorėjau pasirodyti per daug susidomėjęs. Aš per anksti ir tu karšta – jeigu tai tu, ar tai tu? – esi užsiėmusi su klientu, vyru – užuodžiu priemonę nuo kandžių ir džiną, – ir atro dai vylinga, bet nekrenti į akis, demonstruoji kojas, dengdama jas nepermatomomis juodomis pėdkelnėmis, tokiomis pat slepiančiomis, kokie a. a. Bekės langai, stokoję užuolaidų, atrodė viską atidengiantys. Prabyli garsiai – nori, kad senis pamėgintų ką nors Harukio Murakamio, – ir dabar pasijuntu tikras. Esi ta, su kuria kalbėjau telefonu, bet po velnių, Mere Kei.

Ar esi man skirtoji?

Žinau. Tu ne objektas, ir taip toliau, ir panašiai. Ir galbūt aš „matau tai, ką noriu matyti“. Beveik tavęs nepažįstu ir perėjau tikrą pragarą. Keletą gyvenimo mėnesių praleidau *kalėjime*. Netekau sūnaus. Netekau savo sūnaus motinos. Stebuklas, kad tebesu gyvas ir sušiktai noriu su tavimi pasikalbėti *dabar pat*, bet pasirodau kantrus ir nueinu šalin. Ant sienos vestibulyje

kabo tavo nuotrauka ir lentelė po ja yra galutinis patvirtinimas. Tu esi Merė Kei Dimarko ir šitoje bibliotekoje išdirbai šešioliką *metų*. Turi bibliotekos mokslų *magistro* diplomą. Jaučiuosi žalias. Bejėgis. Tačiau tada tu atsikrenkšti – nesu bejėgis – ir aš atsisuku, o tu parodai taikos ženklą ir man nusišypsai. *Dvi minutes*. Aš irgi tau nusišypsau. *Neskubėk*.

Žinau, ką galvoji – *Koks mielas vaikinai, toks kantrus*, – ir pirmą kartą po ištisų mėnesių aš nesuirztu, kad turiu vargintis *būti* malonus, kantrus. Matyt, daugiau nebegaliu rinktis. *Privalau* būti Ponas Geras Vyrukas. Tai vienintelis būdas užsitikrinti, kad daugiau niekada netapsiu Amerikietiškos Neteisingumo Sistemos auka. Galėčiau lažintis, jūs patirties su ANS neturite. Kita vertus, aš išmanau viską apie nesąžiningą „Monopolio“ žaidimą. Panaudojau savo „Ištrūk iš kalėjimo!“ kortą – ačiū, turčiai Kvina! – bet taip pat buvau naivus – užsikruškit, turčiai Kvina! – ir lauksiu tavęs visą dieną, nes jeigu net *vienam* žmogui šitoje bibliotekoje pasirodžiau grėsmingas... Ką gi, nerizikuosiu.

Vaidinu nuolankų – telefono *nepasitikrinu* – ir žiūriu, kaip pasikasai koją. Žinojai, kad šiandien susitiksimė *tikrame gyvenime*, ir todėl nusipirkai šitą sijoną? Galbūt. Tu vyresnė už mane, drąsesnė už mane, taip atrodo vyresnių klasių mergina, palyginti su aštuntaklasiu manimi, matau tave dešimtąjį dešimtmetį, žengiančią nuo *Sassy* viršelio. Tu visėjai, žygiavai laiku, laukei ir kartu nelaukei, kol pasirodys geras vyrukas. Pagaliau aš čia – teisingu laiku – ir Kandžių Rutuliukas „skaity“, o tu žvilgteli į mane – *Matai, ką padariau?* – ir aš linkteliu.

Taip, Mere Kei. Aš tave matau.

Tu esi Knygų Motina, nelanksti kaip robotas prancūzės kambarinės uniforma – tavo sijonas tikrai truputį per trumpas, – su siimi už alkūnių, kol Kandžių Rutuliukas verčia puslapius, lyg dirbtum pardavimų specialiste, lyg tau *reikėtų*, kad jis paimtų šitą knygą. Knygos tau rūpi ir mano vieta čia, su tavimi ir ryškiais tavo krumpliais. Tu bibliotekininkė, pranašesnė už mane,

knygų pardavėją, o Kandžių Rutuliukui nereikia išsitraukti kreditinės kortelės, ir ak, tai teisinga. Amerikoje yra *gerų* dalykų. Pamiršau apie Diujo Sušiktą Dešimtainę Sistemą ir Diujis gar-sejo toksiskumu, bet tik pažiūrėkit, ką jis nuveikė šitai šaliai!

Senis paplekšnoja per savo Murakamį.

– Gerai, lėlyte, papasakosiu, ką manau.

Tu nusišypsai – tau patinka būti vadinamai „lėlyte“ – ir nusipurtai. Jautiesi kalta, kad nepasipiktini. Tu iš dalies *lėlė*, iš dalies *mergina-viršininkė*, ir skaitytoja. Mąstytoja. Matai abi puses. Parodai man dar vieną taikos ženklą – *dar dvi minutes* – ir dar truputį prieš mane pasimaivai. Pasakai mamytei, kad jos vaikas žavus – *iš tikrųjų nelabai*, – ir visi tave myli, argi ne? Tave ir netvarkingą tavo kuodelį, kuris nori būti arklio uodega, ir tavo protestą drabužiais prieš kitas bibliotekininkes ir jų maišiškus marškinius, kelnes, galėtum pamanyti, kad jos tavi-mi piktinsis, bet taip nėra. Tu dažnai kartoji *aha*, esu daugmaž tikras, kad išmintingoji Diana Kiton susimetė su paplaukusia Diana Kiton ir sukūrė mane tau. Pasitaisau kelnes – *atsargiai, Džozefai*, – kad gaučiau savanorio vietą, šitai bibliotekai paaukojau šimtą tūkstančių dolerių, gali pasiteirauti Kalifornijos valstijos, *Pegasus* baristos ar mano kaimyno, kurio šuo šįryt *vėl* prišiko ant mano pievelės, visi jie pasakys tą patį.

Aš sušiktai geras žmogus.

Tai teisinis faktas. Nenužudžiau a. a. Gvineverės Bek ir nenužudžiau a. a. Persikės Selindžer. Savo pamoką išmokau. Kai žmonės sukelia manyje blogiausia, aš bėgu. A. a. Bekė galėjo bėgti – aš irgi buvau jai ne į gera, o ji nebuvo pakankamai su-brendusi meilei, – bet ji išliko, kaip nelemta, prastai aprašyta, save naikinusi moteris iš siaubo filmo, ir aš buvau ne geresnis. Turėjau nukirsti bambagyslę tą dieną, kai sutikau a. a. Persikę. Turėjau mesti Meilę tada, kai sutikau jos sociopatą brolių.

Į biblioteką įlekia paauglė, vožiasi į mane ir nutrenkia atgal į realybę – neatsiprašo, – ji greitai lyg surikata ir tu rikteli:

– „Kolumbaino“ negausi, Nome. Aš rimtai.

Ak, vadinasi, Surikata yra tavo dukra, jos akiniai per maži veidui ir tikriausiai ji juos nešioja todėl, jog pasakei, kad su jais atrodo nekaip. Ji maištauja. Atrodo ne tiek surūgusi paauglė, kiek ryžto kupinas vos pradėjęs vaikščioti kūdikis, ir išsitraukia iš kuprinės didelę baltą „Kolumbaino“ kopiją. Parodo tau vidurinę pirštą, tu parodai jai vidurinę pirštą, smagi šeimynėlė. Ar ant tavo piršto žiedas?

Ne, Mere Kei. Žiedo nėra.

Tu siekteli Surikatos „Kolumbaino“ ir ji tūžmingai išžygiuoja lauk, tu išseki paskui pro duris – neplanuota pertraukėlė, – o aš pamenu, ką pasakei mums kalbant telefonu.

Tavo mama buvo *Mary Kay* dama, nuožmi ir linkusi varžytis. Užaugai ant įvairių Finikso svetainių grindų žaisdama su barbėmis, stebėdama, kaip ji įkalbinėjo moteris, kurių vyrai buvo joms neištikimi, nusipirkti lūpdažį, kuris galbūt paskatins šūdžius su-tuoktinius likti namie. *Tarsi lūpdažis galėtų išgelbėti santuoką*. Tavo mama išmanė savo darbą, vairavo rausvą *Cadillac*, bet tada tavo tėvai išsiskyrė. Judvi, tu su mama, persikraustėte į Beinbridžą ir ji viską apsuko šimto aštuoniasdešimties laipsnių kampu, užuot pardavinėjusi pudrą, pradėjo pardavinėti *Patagonia*. Pasakei, kad ji mirė prieš trejus metus, tada giliai įkvėpei ir ištarei:

– Gerai, tai buvo PDI.

Tačiau nebuvo per daug, visiškai ne, ir tada papasakojai dar: mėgstamiausia tavo vieta saloje yra Fort Vordas, tau patinka bunkeriai. Ir paminėjai grafčius. *Dievas nužudo visus*. Pasakiau, kad tai tiesa, o tu norėjai sužinoti, iš kur aš, papasakojau, kad užaugau Niujorke, tau tai patiko, pasakiau, jog sėdėjau Los Andžele, o tu pamanei, kad pajuokavau, ir kas aš toks tave taisyti?

Durys atsidaro ir tu sugrįžti. Kūnu ir sijonu. Kad ir ką pasakei Surikatai, tai ją įsiutina, ji sugriebia kėdę ir nusuka į sieną, ir tu pagaliau ateini pas mane, šilta ir švelni kaip kašmyras man ant krūtinės.

– Atsiprašau už tokią dramą, – ištari, lyg nebūtum norėjusi, kad viską pamatyčiau. – Tu Džo, aha? Manau, kalbėjomės telefonu.

Tu nemanai. Tu žinai. *Aha*. Vis dėlto nežinojai, kad norėsi nuplėšti nuo manęs drabužius. Paspauldi man ranką, oda paliečia odą, aš įkvepiu tavęs – tu kvepi kaip Florida, – ir mano kūnas atgauna energiją. *Zvimbt*.

Dabar žiūri į mane.

– Ar galėčiau atgauti ranką?

Per ilgai nepaleidau.

– Atsiprašau.

– Nieko tokio, – pasakai ir palinksti arčiau, arčiau kaip filme „Arčiau“. – Tai aš atsiprašau. Lauke suvalgiau apelsiną ir mano rankos truputį lipnios.

Pauostau savo delną ir palinkstu artėliau.

– Ar tu tikra, kad tai nebuvo mandarinas?

Tu nusijuoki iš mano pokšto ir nusišypsai.

– Kitiems nesakykim.

Jau mus mato visi kiti ir aš paklausiu, ar pabaigė Lisą Tadeo – aš geras vyrukas, geri vyrukai prisimena šūdą, kurį mergina sakė telefonu, – ir taip, pabaigė, tau labai patiko, o aš pasiteirauju, ar galiu paklausti apie dukrą ir „Kolumbainą“, ir tu nurausti.

– Aha, – ištari. *Aha*. – Na, kaip matei... ji truputį apsėsta Dilano Kleboldo.

– Mokyklos žudiko?

– Ak, Dieve, ne, – atsakai. – Matai, pasak mano dukros, jis buvo *poetas*, todėl nieko tokio, jeigu ji parašys apie jį rašinį koledžui...

– Sutinku, bloga mintis.

– Akivaizdžiai. Pasakiau tai ir ji išvadino mane „hipokrite“, mat būdama jos amžiaus turėjau nemalonumų dėl to, kad parašiau apie Aną Petri, o ne Džeinę Ostin... – aš tau taip patinku,

kad svaidaisi vardais. – Neprisimenu... – taip, prisimeni. – Ar sakei, ar turi vaikų?

Stivenui Kingui nereikia žudyti žmonių, kad aprašytų mirčių, ir nereikia turėti vaikų norint suprasti, ką reiškia būti tėvu, techniškai aš turiu vaiką, bet iš tikrųjų jo „neturiu“. Negaliu jo demonstruoti kaip visi standartiniai šios uolos tėčiai. Papurtau galvą ir tavo akys žybteli. Tikiesi, kad esu laisvas, ir nori, kad turėtume bendrų temų, tad pasuku pokalbį atgal prie knygų.

– Beje, aš myliu Aną Petri. „Gatvė“ yra viena mano mėgstamiausių visų laikų knygų.

Turėčiau padaryti tau išpūdį, bet daug knygų žmonių žino „Gatvę“, o tu gudrutė. Santūri. Pakeičiu taktiką, pasakau: norėčiau, kad daugiau žmonių perskaitytų „Siaurumas“, ir sulaukiu šypsenos – taip, po velnių, – bet mes darbo vietoje, tad padedi rankas ant klaviatūros. Surauki kaktą. Botoksas ne tau.

– Hm.

Kažkas kompiuteryje sukėlė tau nerimą, ar tu apie mane žinai? Ar jie mane kažkaip pažymėjo? Elkis ramiai, Džo. *Tu išteisintas. Nekaltas.*

– Ar aš jau atleistas?

– Na, ne, bet tavo byloje matau neatitikimą...

Tu nežinai apie pinigus, kuriuos paaukojau bibliotekai, mat pareikalavau išlikti anonimu ir moteris iš tarybos prisiekė, kad *nevargins manęs biografijos patikrinimu*, ar ji man pamelavo? Ar radai daktaro Nikio konspiracijų tinklaraštį? Ar moteris iš tarybos suprato, kad esu *tas* Džo Goldbergas? Ar išgirdo apie mane per kokią sukrushtą moters, apsėstos žmogžudysčių, tinklaraidę?

Tu pamoji man prieiti ir nesutapimas yra mėgstamiausių mano rašytojų sąrašas – aš atsipučiu, – o tu pašnibždomis nepritariamai cakteli liežuviu:

– Pone Goldbergai, šiame sąrašo nematau Debės Makomber.

Aš nuraustu. Tą dieną kalbėdamas su tavimi telefonu papasakojau, kad mintis persikraustyti į Šiaurės Vakarų pakrantę

kilo skaitant Debės Makomber „Kedrų užutėkio“ knygas, ir tu nusijuokei – *Tikrai?* – o aš atstovėjau nerimtą savo teritoriją, aptvertą statinių tvora. Aš ne diktatorius. *Nepaliepiu* tau perskaityti kurios nors jos knygos. Tačiau pasakiau, kad Debė man padėjo, nes skaitydamas apie dievobaimingą, teisingumo siekusią teisėją Oliviją Lokhart ir jos draugą Džeką iš vietos laikraščio atgavau tikėjimą mūsų pasauliu. Pasakei, kad *užmesi akį*, šitaip sako visi žmonės, kai parekomenduoji jiems knygą ar sušiktą televizijos serialą, ir va tu čia, mirksi man.

Tu man mirktelėjai. Tavo plaukai raudoni ir geltoni, tavo plaukai – liepsnos.

– Nesijaudink, Džo. Aš valgysiu jautieną, o *tu* valgyk brokolius. Niekas neprivalo žinoti.

– Aaa, – ištariu, nes jautiena ir brokoliai yra užuomina apie serialą. – Regis, kai kas nuvyko į „Kedrų užutėkį“ apsidairyti.

Tavo pirštai nusileidžia ant klaviatūros ir klaviatūra yra mano širdis.

– Ką gi, sakiau, kad užmesiu akį... – tu žodžio moteris. – Ir tu buvai teisus... – BINGO. – Malonus „priešnuodis pragaros plotmei, kuri yra šiuolaikinis pasaulis“... – tai aš. Tu mane cituoji. – Visi tie dviračiai ir kova už teisingumą, jie kažkaip sumažina spaudimą.

Tu vis kalbi apie eskapizmo privalumus ir trūkumus – išmokai mano kalbą ir nori, kad tai žinočiau, – tu karšta, pasitikinti savimi, – ir aš pamirštu seksualinę įtampą. Tai pradžia.

– Na, – ištariu. – Galbūt galėsime įsteigti gerbėjų klubą.

– Aha... – atsakai. – Pirmučiausia turėsi papasakoti, kaip tas knygas atradai...

Jūs, moterys, visada norite žinoti praeitį, bet praeitis baigėsi. Pradingo. Negaliu sukruštai tau papasakoti, kad „Kedrų užutėkis“ padėjo man išgyventi laiką *kalėjime*. Nepapasakosiu, kad jis buvo mano Meiberio kvapo balzamas, kol nepelnytai kalėjau, ir neturėčiau *privalėti* išpasakoti visų detalių. Visi

išgyvename laikus, kai jaučiamės įstrigę, įkalinti. Nesvarbu, kur. Aš gūžteliu.

– Nėra jokios įdomios istorijos... – cha! – Prieš kelis mėnesius išgyvenau sudėtingą etapą... – faktas: geriausi kalėjimo skaitalai yra „paplūdimio skaitalai“. – Debė man padėjo... – kai Meilė Kvin – ne.

Smulkmenų nekamantinėji – žinojau, kad tu protinga, – pasakai, kad pažįsti *tą jausmą*, ir mudu vienodi, jautrūs.

– Ką gi, Džo, nenoriu tavęs nuvilti, bet privalau išpėti... – nori mane apsaugoti. – Čia ne Kedrų užutėkis, nė iš tolo.

Man patinka tavo drąsa – tu nori pasivaržyti, – palenkiu galvą link tuščio stalo, prie kurio stovėjai su tuo seniu.

– Papasakok tai Kandžių Rutuliukui, kuris ką tik išėjo namo su tavo pasiūlytu Murakamiu. Tai buvo visiškas „Kedrų užutėkis“.

Žinai, kad aš teišus, ir mėginį nusišaiipyti, bet iš tikrųjų nusišypsai.

– Pamatysim, kaip jausies išgyvenęs čia porą žiemų, – tu nurautsi. – Kas krepšyje?

Nusišypsau geriausia savo šypsena, ta, kuria maniau daugiau niekada nesišypsosias.

– Pietūs, – atsakau. – Ir, kitaip nei *teisėja Olivija Lokhart*, atsinešiau krūvą maisto. Galėsi suvalgyti ir brokolius, *ir* jautieną.

Ištariau tai garsiai – UŽSIKRUŠKIT, ATSILUPUSIOS SMEGENYS, – o tu gali pasislėpti savo kompiuteryje, kol aš stoviu būdamas tas vyrukas, kuris ką tik tau pasakė, kad galėsi suvalgyti jo *mėsą*.

Ilgai manęs nekankini.

– Gera, – ištari. – Kompiuteris maištauja. Tavo kortelę su tvarkysim vėliau.

Kompiuteris sušiktai įžūlus, o gal tu mane mėginį. Vediesi į poilsio kambarį ir paklausi, ar einu į *Sawan* ar *Sawadty*. Kai atsakau *Sawan*, Surikata pakelia akis nuo „Kolumbaino“ ir apsimeta vemianti.

– Fui. Kaip šlykštu.

Ne, vaike, šlykštu elgtis nemandagiai. Ji ugningai giria *Sawadty* ir tu ją palaikai, o aš nekalbu tavo kalba. Ne dabar. Uždedi delną man ant nugaros – malonu, – o tada Surikatai ant peties – suvedi mus į draugę, – ir pasakai, kad turiu daug ko išmokti apie Beinbridžą.

– Nomė kraštutiniška, bet čia gyvena dviejų tipų žmonės, Džo. Tie, kurie eina į *Sawan*, ir tie, kurie einame į *Sawadty*.

Sukryžiuoji rankas, negi tikrai esi tokia smulkmeniška?

– Gera, – atsakau. – Argi abu restoranai priklauso ne tai pačiai šeimai?

Surikata sudejuoja ir užsideda ausines – vėl nemandagi, – o tu pamoji man eiti į virtuvę.

– Na, taip, – ištari. – Jų maistas šiek tiek skiriasi, – atidarai šaldytuvą, aš pasidedu pietus ir tu elgiesi truputį neracionaliai, bet tai supranti. – Nagi. Ar tai ne mažo miestelio keistenybė, kurios norėjai čia kraustydamsis?

– Šventas šūde, – pareiškiu. – Aš čia gyvenu.

Uždedi rankas man ant pečių, atrodo, kad niekada nesi buvusi jokiam seminare apie seksualinį priekabiavimą.

– Nesijaudink, Džo. Sietlas vos už trisdešimt penkių minučių kelio.

Noriu tave pabučiuoti, atitraukti tavo ranką, mes išeiname iš poilsio kambario ir pasakau, kad šičia atsikrausčiau ne kilotis keltu į miestą. Tu įsižiūri į mane.

– *Kodėl* tu čia persikraustei? Rimtai. Niujorkas... Los Anđelas... Beinbridžas... Man nuoširdžiai smalsu.

Tu mane mėgini. Reikalauji daugiau.

– Na, aš juokauju apie „Kedrų užutėkį“...

– Aha, tikrai...

– Tikriausiai man taip tiesiog pasirodė teisinga. Kadaise Niujorkas buvo tarsi Ričardo Skerio knyga.

– Myliu jį.

– Bet jis prarado tą Skerio pojūtį. Galbūt dėl miesto dviračių... – ar tų negyvų merginų. – Los Andželas buvo tik vieta, į kurią persikėliau, nes žmonės tiesiog taip daro. Jie kraustosi iš Niujorko į Los Andželą, – manęs jau labai seniai niekas nenorėjo pažinti, o tu vienu metu grąžinai mane namo ir išsiuntei kažkur labai toli.

– Ei, ar pameni tas nespaltotas Kurto Kobeino ir jo bičiulių nuotraukas pievoje? Iš ankstyvųjų dienų, kai Devidas Grolas dar nebuvo *Nirvana* narys? – Tu linkteli. Manai, kad prisimeni, *aha*. – Na, aš ką tik prisiminiau. Kai buvau mažas, mano mama turėjo nuotrauką ant šaldytuvo. Man ji atrodė lyg rojus, aukšta žolė...

Tu linkteli.

– Eime, – pasakai. – Geriausia šitos vietos dalis apačioje.

Palei *Receptų knygas* staiga sustoji. Kažkas tau parašė, tu atrašinėji ir aš nematau, kas tau parašė, tada tu pasižiūri į mane.

– Ar turi instagramą?

– Taip, o tu?

Viskas taip sušiktai *lengva*, Mere Kei. Pradedu sekti tave, tu pradedi sekti mane, ir tau tikrai patinka mano įrašai apie knygas – širdelė, širdelė, širdelė, – o aš pamėgstu tavo ir Nomės nuotrauką kelte, tą, su geriausiu sukruštu prierašu pasaulyje: *Gilmoro merginos*. Instagramas skelbia oficialiai. Tu vieniša.

Nusivedi mane prie laiptų ir paerzini dėl paskyros.

– Nesuprask manęs klaidingai... Aš irgi myliu knygas, bet tavo gyvenimas man atrodo truputį nesubalansuotas.

– Ir iš kurgi toks įspūdis, panele „Gilmoro merginos“? Ar tu-rėčiau rodyti savo jautieną ir brokolius?

Tu nurausti.

– Ak, – ištari. – Tai Nomės juokelis. Aš pastojau koledže, ne mokykloje.

Pareiški taip, lyg tėvas būtų bevardis spermos donoras.

– To serialo niekada nemačiau.

– Tau patiktų, – pasakai. – Panaudojau jį norėdama priversti savo vaiką manyti, kad skaityti kieta.

Žinau, apie ką galvoji. Norėtum, kad sušiktame mano „sraute“ būtų daugiau manęs, nes aš matau visą tavo gyvenimą, tavo ir geriausios tavo draugės *Melandos* nuotraukas įvairiose vyninėse, tave ir Surikatą, apsimetančias *#Gilmoromerginomis*. Tiek daug apie mane nesužinosi, ir tai nesąžininga. Vis dėlto gyvenimas nėra sąžiningas ir nenusibosiu tau apsimestinai kukliomis pagyromis, kad esu „uždaras žmogus“. Pasidedu telefoną ir pasakau, kad pusryčių valgiau *Corn Pops*.

Tu nusijuoki – taip – ir atsijungi nuo instagramo – valio! – pasotinau tave teisingai, iš burnos į ausį. Papasakoju apie savo namą prie vandens Vinslou, o tu šiek tiek aukščiau pasiraitoji rankoves.

– Mes beveik kaimynai, – ištari. – Gyvenu už kampo, Vesli Landinge.

Su visais savanoriais tikrai taip nesielsi, mudu nusileidžiame į apačią, tu probėgšmais palieti man ranką ir aš išvystu tai, ką matai tu. Raudoną Lovą. Įmontuotą į sieną.

Prabyli tyliai. Pašnibždomis. Šalia yra vaikų.

– Argi ne puiku?

– Ak, tikrai puiki Raudona Lova.

– Aš irgi ją taip vadinu. Žinau, ji mažesnė už Žaliają... – žaliąji pernelyg žalia, tokio pat žalumo kaip a. a. Bekės pagalvėlė. – Visgi man patinka Raudonoji. Be to, ji turi akvariumą... – tokį akvariumą kaip „Arčiau“, o tu pasikasai neegzistuojantį niežulį, nes nori dabar pat pargriauti mane ant šitos Raudonos Lovos, bet negali. – Kai buvau vaikas, mūsų biblioteka atrodė visiškai kitaip, noriu pasakyti, šitie vaikai turi viską, tiesa?

Kaip tik todėl norėjau auginti savo sūnų šitoje saloje, ir linkteliau.

– Mano bibliotekoje vargiai užteko kėdžių.

Mano balsas lengvai virptelėjo – Džo, liaukis mėtęs užuominas apie šūdiną savo vaikystę, – o tu palinksti arčiau, kaip per „Arčiau“.

– Naktį dar geriau.

Nežinau, ką atsakyti, ir su tavimi gera, pernelyg gera, lyg valgyti ledus per pusryčius, pietus ir vakarienę, tu irgi tai jauti ir mosteli į spintą.

– Deja, kažkuris vaikas ją apsiusiojo, o valytojas serga. Tu nieko prieš išsipurvinti?

– Nė truputėlio.

Po dviejų minučių šveičiu šlapimą nuo Raudonos Lovos, o tu mėgini nežiūrėti, bet žiūrėti nori. Aš tau patinku ir kaip galėčiau nepatikti? Purviną darbą dirbu su šypsena ir persikrausčiau čia, nes maniau, kad šalia gerų žmonių bus lengviau pačiam būti geru žmogumi. Persikrausčiau čia, nes nužudymų skaičius mažas, tai yra nė vienos sukruštos žmogžudystės per daugiau nei dvi dešimtis metų. Nusikaltimų taip mažai, kad „Beinbridžo salietis“ paskelbė ne vieną, o du straipsnius apie porą architektų, kurie pavogė skelbimų lentą iš kito architekto, daugiau vyresnio amžiaus gyventojų, o Raudona Lova tarsi nauja, padedu valymo reikmenis į vietą, o tu kažin kur pradingai.

Užlipu į viršų tavęs ieškoti, tu pabeldi į stiklinę savo kabineto sieną – *užsik*, – nori manęs savo irštvoje ir man čia patinka. Mostu pasveikinu tavo plakatus – a. a. Vitnė Hjuston ir Edis Vederis, – tu pasiūlai prisėsti, suskamba tavo telefonas ir aš niekada nemaniau, kad vėl taip jausiuosi, bet taip pat nemaniau, jog Meilė Kvin pagrobs mano vaiką ir sumokės man keturis milijonus dolerių, kad juos tiesiog palikčiau. Jeigu gali nutikti neapsakomai blogi dalykai, tai gali nutikti ir neapsakomai geri.

Tu padedi telefoną ir nusišypsai.

– Tai apie ką kalbėjom?

– Kaip tik ketinai pasakyti, kuri Vitnės Hjuston daina yra tavo mėgstamiausia.

– Ką gi, ji nepasikeitė nuo vaikystės. „Kaip aš suprasiu“.

Aš nuryju seiles. Tu nuryji seiles.

* „How will I know“.

– Man patinka *Lemonheads* perdainuotas variantas.

Mėgini nespoksoti į mane ir nusišypsai.

– Nežinojau, kad toks egzistuoja. Turėsiu pasiklausti.

– O, taip. Jis geras. *Lemonheads*.

Apsilaižai lūpas ir pamėgdžioji mane – *Lemonheads*, – aš noriu sučiulpti *tave* kaip citrininį ledinuką, ant Raudonos Lovos, ir parodau į piešinį, kabantį ant tavo sienos ir vaizduojantį nedidelės parduotuvės fasadą.

– Ar jį nupiešė tavo dukra?

– Ak, ne, – atsakai. – Kad jau atkreipei dėmesį... Turėčiau čia pakabinti ką nors jos. Aha, šitą vaikystėje nupiešiau aš. Norėjau turėti nuosavą knygyną.

Žinoma, kad norėjai, o aš turtingas žmogus. Galiu padėti įgyvendinti tavo svajones.

– Ar knygynas turėjo pavadinimą?

– Pažiūrėk iš arčiau, – atsakai. – Jis ten, kampe... „Empatijos bordelis“.

Aš nusišypsau.

– Bordelis, ką?

Palieti perlus, kurių nėra. Irgi tai pajunti, suskamba tavo telefonas. Pasakai, kad turi atsiliepti, ir aš paklausiu, ar turėčiau eiti, o tu nori, kad pasilikčiau. Pakeli telefoną ir tavo balsas pasikeičia, suskamba plonai lyg vaikų darželio auklėtojos iš gerai finansuojamo rajono:

– Houvi! Kaip sekasi, mielas, ir kuo galime tau pagelbėti?

Houvis paaiškina, ko nori, tu parodai į poezijos tomelį, aš pakeliu Viljamą Karlosą Viljamsą ir paduodu, tu lyžteli pirštą – tikrai nebūtina – ir tavo balsas vėl pasikeičia. Sumurmi *Houviui* eilėraštį, tavo balsas lyg ištirpę ledai, tada užverti knygą ir padedi telefoną, o aš nusijuokiu.

– Turiu tiek klausimų.

– Žinau, – atsakai. – Tai buvo Houvis Okinas... – ištari pilną vardą. Ar jis tau irgi patinka? – Jis visų mieliausias senu-

kas... – ne! Jis – Kandžių Rutuliukas. – Ir dabar išgyvena tikrą pragarą... – niekas nepažįsta pragaro geriau už mane. – Jo žmona mirė, o sūnus persikraustė...

Mano sūnus gimė prieš keturiolika mėnesių ir aštuonias dienas, o aš jo net nemačiau. Ir jis ne tik mano sūnus. Jis – mano gelbėtojas.

– Labai liūdna, – ištariu, tarsi mano istorija nebūtų liūdnė.

Tai *aš* esu auka, Mere Kei. Meilės Kvin šeima įlindo į galias savo kišenės, kad sumokėtų mano advokatams, nes Meilė nežinojo mano sūnų. Maniau, pasisėkė, kad mano pusėje pinigai. Maniau, būsiu tėtis. Tame sukruštame kalėjime išmokau groti gitara ir perrašiau „Mano brangus Dieve“ žodžius – *Hare Keturiasdešimt, aleliuja* – ir pasakiau Meilei: noriu, kad mūsų šeima persikraustytų gyventi į Beinbridžą, tikro gyvenimo „Kedrų užutėkį“. Internetu radau tobulą namą, su sušiktu *svečių nameliu* jos tėvams, nors jie niekada neleido man pamiršti, kad moka jie, lyg būtų turėję užstatyti sukruštą paplūdimio namą.

Patikrinimas: neužstatė.

Suskamba tavo telefonas. Vėl Houvis. Dabar jis verkia. Perskaitai jam dar vieną eilėraštį, o aš nuleidžiu akis į savo telefoną. Į jame išsaugotą nuotrauką. Mano sūnus pirmą gyvenimo dieną. Šlapias ir slidus. Mažasis rizikuotojas. Išdykėlis. Šitos nuotraukos nepadariau. Nebuvau ten, kai jis išlindo iš Meilės „geriatrinės“ gimdos – užsikruškit, gydytojai, – ir esu blogas tėtis.

Tas, kurio nėra šalia. Nematomas. Ir ne todėl, kad fotografuoju.

Meilė paskambino po dviejų dienų. *Pavadinau jį Keturiasdešimt. Jis atrodo visai kaip mano brolis.*

Aš neprieštaravau. Prapliupau pagyromis. *Myliu šitą vardą, Meile. Negaliu sulaukti, kol pamatysiu tave ir Keturiasdešimt.*

* „My sweet Lord“.

Po devynių dienų. Advokatai ištraukė mane iš kalėjimo. Kaltinimus panaikino. Automobilių stovėjimo aikštelė. Šviežias, karštas, troškus oras. Daina mano galvoje. *Hare Keturiasdešimt, aleliuja*. Aš esu kažin kieno tėvas. *Tėtis*. Įsėdau į automobilį. Apsuptas savo advokatų. *Turime stabtelėti biure, kad pasirašytum kelis popierius*. Kitas sustojimas, daugiaaukštė automobilių stovėjimo aikštelė, betoninė tvirtovė Kalver Sušiktame Sityje. Po žeme jokios saulės. Jokio sūnaus mano rankose, dar ne. *Tik kelis popierius*. Liftu užvažiavome į dvidešimt ketvirtą pastato aukštą. *Tik kelis popierius, ilgai netruks*. Konferencijų salė atrodė plati ir abejinga. Jie uždarė duris, nors aplink buvo tuščia. Kampe stovėjo apsauginis. Stambus torsas. Tamsiai mėlynas sportinis švarkas. *Tik kelis popierius*. O tada sužinojau tai, ką turėjau būti seniai supratęs. Mano advokatai nebuvo mano. Čekius pasirašinėjo Meilės šeima. Samdomi advokatai dirbo jiems, ne man. *Tik kelis popierius*. Ne. Tai buvo *neteisingumo* popieriai.

Kvinai pasiūlė man keturis milijonus dolerių, kad dingčiau iš jų gyvenimo.

Atsisakyčiau visų teisių į *vaiką*. *Jokio kontakto*. *Jokio sekiojimo*. *Jokio lankymo*.

Kvinai su džiaugsmu sumokės už tavo svajonių namą Beinbridže.

Aš surikau. *Be mano sūnaus nėra jokios svajonės.*

Sviedžiau *iPad*. Jis atšoko ir nesulūžo, o advokatai rėkti nepradėjo. *Meilė Kvin mano, kad taip geriausia vaikui*. Aš neatiduosiu savo kūno ir kraujo, bet apsauginis padėjo ant stalo ginklą. *Privatus šokėjas, šokėjas už pinigus* gali išsisukti įvykdęs žmogžudystę firmos Kalver Sušiktame Sityje, dvidešimt ketvirtame teisės pastato aukšte. Jie galėjo mane nužudyti. Jie būtų nužudę. Aš negalėjau mirti. Aš tėvas. Taigi pasirašiau. Paėmiau pinigus, o jie paėmė sūnų, ir tu apsuki kėdę. Pačiumpi užrašinę. Pakeverzoji: *Tau viskas gerai?*

Manau, nusišypsau. Bent jau pamėginau. Tačiau tu atro dai liūdna. Vėl pakeverzoji.

Houvis visų mieliausias. Tiesiog jaučiuosi siaubingai.

Aš linkteliau. Aš suprantu. Aš irgi buvau mielas žmogus. Kvailas. Užrakintas kalėjime, ryjantis „Kedrų užutėkį“, mėginantis mąstyti pozityviai. Tikėjau Meile, kai ji sakė, kad persikraustysime čia kartu, kaip šeima. Cha!

Tu vėl pakeverzoji: *Pasaulis gali būti toks nesąžiningas. Niekaip negaliu pamiršti, ką padarė jo sūnus.*

Grįžti guosti Houvį Okiną ir aš nesu pabaisa. Užjaučiu jį. Tačiau Houvis užaugino šunsnuų sūnų. Aš savo mažojo Keturiasdešimties niekada *nemačiau*. Ne tikrame gyvenime. Matau jį tik instagrame. Meilė tikrai nesveika, taip. Ji pagrobė mano sūnų, bet manęs neužblokavo. Kaskart tai pagalvojus mane nupurto šurpas. Pritildau telefono garsą, atidarau *gyvą Meilės transliaciją* ir žiūriu, kaip mano berniukas daužo sau per galvą kastuvėliu. Jo motina kvatoja, lyg būtų juokinga – taip nėra – ir instagramas per mažas – negaliu jo užuosti, paimiti ant rankų, – ir per didelis – jis gyvena. Dabar veikia kaip tik šitai.

Sustabdau jį. Uždarau programėlę. Ji neišsijungia, ne iš tikrųjų.

Tėčiu tapau prieš jam gimstant. Mintinai išmokau Šelio Silversteino eilėraščių ir vis dar juos prisimenu, nors garsiai jų skaityti savo sūnui negaunu, pasiilgstu sūnaus ir Silversteino smauglys smaigia mane, rangosi po oda, mano smegenyse, lyg nuolatinis priminimas to, ko netekau, ką, galima pasakyti, perdaviau, ir tai neteisinga, visiškai neteisinga, aš *įklimpęs iki ausų* ir negaliu taip gyventi, o tu padedi telefoną, pažiūri į mane ir aikteli:

– Džo, ar tau... ar tau reikia servetėlės?

Neketinau pravirkti – tai alergijos, tai Viljamas Karlosas Viljamsas, tai vargšo Houvio Okino sakmė, – ir tu paduodi man servetėlę.

– Taip guodžia, kad tu supranti. Žinau, kai mūsų skaitytojai pasitaiko bloga diena, skaityti eilėraščius nėra mano „darbas“,

bet čia *biblioteka*. Man garbė čia būti ir mes galime padaryti tiek daug, ir aš tiesiog...

– Kartais mums visiems prireikia eilėraščio.

Tu nusišypsai. Man. Dėl manęs.

– Turiu gerą nuojautą dėl tavęs.

Susijaudinai, nes susijaudinau aš – manai, kad verkiau dėl Houvio, – pasveikini mane atvykus ir mes paspaudžiame vienas kitam ranką – oda ant odos, – o aš mintyse pasižadu. Būsiu tavo žmogus, Mere Kei. Būsiu toks žmogus, koku mane laikai, vaikinai, užjaučiantis Houvį, blogąją mano kūdikio mamytę, visus šitoje siaubingoje sukruštoje planetoje. Nenužudysiu nė vieno, kuris mums trukdys, net jei, na... nesvarbu.

Tu nusijuoki.

– Ar galiu atsiimti ranką, prašau?

Atiduodu ranką ir išeinu iš kabineto, noriu išspardyti lėnynas ir išdraskyti visus puslapius, nes man daugiau nereikia skaityti jokių sušiktų knygų! Dabar žinau, apie ką kalbėjo visi tie poetai. Aš tai darau, Mere Kei.

Nešiuosi tavo širdį savo rankoje.

Netekau sūnaus. Netekau šeimos. Galbūt blogi dalykai iš tikrųjų nutinka *ne* veltui. Visos tos toksiškos moterys mane pavergė ir man pašiko, nes buvo didesnio plano dalis – priversti atsidurti ant šitos uolos, šitoje bibliotekoje.

Matau tave kabinete, vėl kalbi telefonu, sukioji laidą. Ir atrodo kitaip. Galbūt jau mane myli ir tu, Mere Kei, šito nusipelnei. Ilgai laukei. Pagimdei. Skaitei Houviui eilėraščius ir niekada negavai progos atidaryti savo knygyną – tai dar padarysime, – įgrūdai tam Kandžių Rutuliukui savo Murakamį, lyg jis kada nors įstengtų įvertinti jausmą, kai *esi tiesiog įsiurbtas*. Gyvenimą praleidai savo kabinete žiūrėdama į plakatus, kuriuos saugojai nuo mokyklos laikų, į popžvaigždę ir roko žvaigždę. Gyvenimas niekada nepateisino jų dainų žodžių, aistros, bet dabar aš čia. *Turiu gerą nuojautą dėl tavęs.*

Mes tokie patys, bet skirtingi. Jei jaunystėje būčiau susilaukęs vaiko, būčiau buvęs toks, kaip tu. Atsakingas. Kantrus. Šešiolika *metų* viename sušiktame darbe, vienoje sušiktoje saloje. Ir jeigu būtum tokia pat vieniša, kaip aš, tu irgi kovotum siekdama ko nors geresnio, ir šįryt mes abu išlipome iš lovos. Abu jautėmės gyvi. Apsivilkau naujutėlį megztinį, o tu apsivilkai tą mėlyną liemenėlę ir užsimovei pėdkelnes, mažytį sijoną. Telefonu tau patikau. Galbūt kartą pasitenkinai, kol televizorius be garso rodė „Kedrų užutėkį“, ar aš raustu? Manau, taip. Registratūroje pasiimu savo pažymėjimą ir dirželį. Man patinka mano nuotrauka. Niekada neatrodžiau geriau. Niekada nesi-
jaučiau geriau.

Prisegu pažymėjimą prie dirželio – kaip gera, kai gyvenimas suprantamas, kai viskas sukrenta į vietas, tu ir aš, jautiena ir brokoliai, pažymėjimas ir dirželis, – ir mano širdis suplaka truputį sparčiau, o tada truputį lėčiau. Daugiau nesu tėvas be sūnaus. Aš turiu tikslą. Tavo dėka. Tu jį suteikei. Pateikei specialų užsakymą ir aš čia, pažymėtas. Oficialiai prisegtas. Nebijau, kad užbėgu pats sau už akių. Noriu dėl tavęs pamesti galvą. Taip, man buvo sunku, *aha*, bet privalau susiimti dėl *vaiko*. Esu tavo knyga, kurią jau seniai turėjo grąžinti, ta, kurios niekada nemanei sulauksianti. Prireikė laiko čia atsidurti ir pakeliui mane gerokai apdaužė, vis dėlto geri dalykai nutinka tik tokiems žmonėms kaip mudu, Mere Kei, žmonėms, kurie sutinka laukti, kentėti ir gyventi spoksodami į žvaigždes ant sienų, plikas betonines plytas kameroje. Užsimaunu dirželį ir atrodo, kad jis buvo pagamintas man, nors nebuvo. Tobula.